

Gevallen.

kon dartelen, zich beroofd in dollen overmoed, terwijl het daarbij hem zijn alles had ontrukkt.

Nam mogelijk de natuur van 't Schwarzwald wraak, omdat hij een korte wijle in zijn leven voor iets anders ruimte had gelaten in zijn hart en er een kostbaren schat in opgenomen had, waaraan de goden van de bosschen en de bergen in 't geheel geen aandeel hadden mogen hebben?

De stralende hemel, neerziend op het woest tooneel van de vernieling, waar de menschen reeds als vlijtige mieren aan 't herstellen van de schade bezig waren, liet den vrager zonder antwoord.

GEVALLLEN. † † † † † † † † † † DOOR CORNELIE DE WAAL.

Langzaam, als eene, die in hypnotischen slaap wandelt, bestijgt zij de hooge wenteltrap.

De witte slanke handen raken onbewust het zwart sleepend nonnenkleed, dat bij iedere heupbuiging heen en weer slingert, de treden zachtens tikkend en in rechte plooiën de gebogen lijnen verbergt.

Zij leent geen steun bij de eikenhouten trapleuning, die slangvormig kronkelt tot de bovenzalen; de voet wankelt noch glijdt op de geboende treden. Zij stijgt zonder buigen, geruischloos en langzaam — uiterst langzaam — steeds hooger; de bovenzalen, de tweede verdieping voorbij, den weg, die naar de Roode-Torenkamer reikt, de hoogste van 't klooster, en die werd afgestaan haar, „Soeur Valérie”.

Zij staart op den naam, alsof het karton, zwart op wit, daar voor 't eerst hangt, alsof zij nimmer dien naam hoorde en de mond spant zich nog sterker, tanden vast op elkander klemmend; hoog op golft de boezem onder het strakke kleed den geplooiden doek meetrekkend in korte benauwde ademhaling. „Soeur Valérie”, is zij dat, zij?

Het is haar of ze ontwaakt.

Vreemd kijkt zij de trap af, die ze beklommen heeft.

Is ze nu werkelijk alleen, geheel alleen? Ontvlucht de benauwende lucht daar beneden van wierook en gebeden en zwarte nonnenkleeren! Ach, konden zij wegnemen den last, die drukt, smart, die het hart doet samenkrimpen, verdriet, dat geen tranen kent, maar het lichaam foltert door inwendig snikken!

Alleen is zij thans. Deze deur ontsluit haar kamer. Zie, daar staat het: „Soeur Valérie”.

Maar dat is ze niet, dat is logen! Zoo noemen ze haar hier, waar ze alles veranderen willen, — ook wat niet te veranderen is. Haastig treedt ze de kamer in en werpt de deur in 't slot. Nu hangt het buiten, nu is ze weer zich zelf. Angèle Perrier uit Bretagne.

Zie, daar staat het in 't klein gebedenboekje, dat ze van moeder kreeg toen ze tien jaar was, den dag van Allerzielen. „Wordt braaf en deugdzam, rein en heilig,” had moeder gezegd, terwijl ze een kruis maakte.

Wat waren het gelukkige jaren in het kleine huisje bij Plougastel, waar de wingerd rankte om deur en vensters en de druiftrossen naar binnen gluurden door 't raam van haar zolderkamertje. In 't volle zonlicht stonden de hel-witte muren, paars gevlekt van schaduw, het stroodak, met uitgesneden ronding boven haar kamertje goud-glinsterend, en naast het huisje de ijle zilveren berken, die hun bladeren lieten klateren als de wind met hen kwam spelen!

Met moeder naar de mis, — met vader naar de markt van Plougastel; achter de broers aantrippelend naar de pottenbakkerij waar ze werkten, — 't is of eeuwen en eeuwen liggen tusschen toen en nu!

Opgaand den berg der bezwaren was ze teruggedeinsd voor het moeilijk leven, dat ze zag uitgestrekt in de oneindige vlakke der levensjaren vóór haar, het leven zooals het is, groote tegenstelling van wat zij het gedroomd had te zijn. „Wordt braaf en deugdzam, rein en heilig!” Het scheen onmogelijk tusschen de menschen; zij voelde hare krachten met den dag verzwakken, en zij kende den steun niet die helpen kon. Zij miste het volkomen vertrouwen; het kinder-

Gevallen.

lijk grijpen naar de hand van den Vader, die veilig langs alle afgronden de smalste wegen kan voeren, wie onbevreesd de hand vat, was haar vreemd. Toch noemde men haar vroom, maar zij zelve gevoelde haar verkeerd geloof, dat slechts aannam als eene die rede ontvlieft.

Als vluchtend voor roofvogels was zij de kloosterpoort binnen geloopt en had vrijwillig de deur gesloten. Devotie der anderen had haar rust gebracht voor een wijle, de rust van apathie, die zij verkeerdelijk had aangezien voor vrede.

't Was al nieuw geweest: De kale koude muren der cel, de bruin-houten bidstoel, het Mariabeeld en crucifix; hoe devoot had dit alles haar gestemd. Hier zou zij boete doen voor de zonde der wereld, met blijdschap lijden, zij voor anderen; het zou haar alles licht zijn — omdat haar hart vol liefde was voor de menschheid, — die menschheid, die gebonden lag, terwijl zij gevoelde vleugelen te hebben, die haar deden opwieken tot het hoog omhoog.

Tot de ontgoocheling kwam, en zij zag.

Neen, niet tot opsluiting achter dikke kloostermuren was haar het volle rijke leven gegeven!

Wat was zonde? Lag niet alleen die zonde in het hart van dengenen, die kwalijk denkt? Had zij recht de wereld te ontloopen? — dat was de twijfel.

Een gevangen vogel, had zij de vleugelen telkens uitgeslagen, zich verwondend aan de ijzeren traliën der kooi, doch gewond en verlamd had zij in onmacht opgehouden zichzelf te zijn.

Zij beseftte, dat het ongeloof haar de kloosterpoort had ontsloten. Het was een vlucht. Zij wilde zichzelf helpen en redden, op hare wijze boete doen voor anderen, maar wat had zij gevraagd naar Gods wil? Waar was het vertrouwen op Zijn kracht? — en juist hier in 't klooster was dat gebrek aan vertrouwen dagelijks grooter geworden.

Wat baat het bidden voor 't Mariabeeld, als andere beelden haar geest voorbijtrekken! Wat boete of zelfkastijding kan haar vrij maken van het verlangen naar vrijheid?

Liefkoozend strijkt hare hand het gebeden-

boekje, dat zoo vaak hare tranen opving. Dan opent zij de balkondeuren, en zoele zomeravondlucht omarmt haar. Beneden ligt de kloostertuin met lange stijve paden, waaromheen de grijze hooge gekanteelde muur.

Even buigt zij zich over 't houtwerk, waartegen witte rozen ranken, wier zachte geuren Zefir liefkozend tot haar brengt. Links ligt in schemerschijn de stad, rustend van den dag, wachtend den avond; rechts de lange landweg, zich verliezend in eindeloze verte. De hooge boomen in den tuin staan stillekens, soms even ritselend in verlangen naar de nachtegale, die straks weer liederen zullen jubelen of klagen. Rust overal, kalme rust. Alleen in haar dat brandend woelen van wanhoop.

O, nu de balkondeuren sluiten en niet meer terug moeten daar binnen. Kon zij 't maar afschudden dat harnas van nonnenkleed! Niet meer denken, niet meer die wilde wanhoop, dat wreed verlangen! O, vrij te zijn!

Zij buigt zich diep voorover.

De rozen neigen, licht bewogen door avondkoelte.

Zij ziet omlaag. Zij vreest 't ijzeren hek der traliedeuren, dat als regiment piekeniers gereed schijnt haar jonge lijf op te vangen.

Waar zou ze liggen straks? Op 't geel mul zand van 't tuinpad? In de rozenstruiken? Op 't grasveld? Zou ze breken bloemen in haar val, die nu nog, onwetend van naderend verdriet, staan te bloeien?

Nog meer buigt zij, steunend op de zijkolom en plukt een volle open roos, die hooger heeft durven gaan dan anderen. Zij kust de witte blaadjes als afscheidsgroet aan 't leven, sluit de betraande oogen en — laat los.

Een vogel, schrill krijschend, breekt de stilte. De anemonen, omheen de jonge doode buigen zich vol medelijden.

Parijs, 1903.